

LBRIS

We know
books

SELENA ROTELIUC

O dulce degradare

LETRAS
Promovăm autorii români

LEBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROTELIUC, SELENA

O dulce degradare / Selena Roteliuc

–Otopeni: Letras, 2025

ISBN 978-630-312-439-1

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2025, Selena Roteliuc

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net,

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 0748 126 309 / 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,

pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Partea I

Martie

Nu-mi place rutina. Până și cuvântul în sine sună neplăcut și plictisitor. Are o notă stranie, aproape rece. Mă gândesc că rutina ar putea aduce o oarecare liniște, dar nu și în cazul meu. Mai ales când include și oameni insuportabili. Oameni, în general. Nu-mi suport colegii. Nu suport oamenii în general. Îi privesc uneori: cum vorbesc, cum râd, cum se agită. Mă înconjoară cu discuțiile lor superficiale, îmi invadează spațiul personal, fapt care nu face decât să mă enerveze. Fac gălăgie, iar gălăgia care e constant în capul meu îmi ajunge. E mult prea mare. Și devine insuportabilă.

Cu pași mici și grei, mă îndrept către calvar. Sau „job”, după cum i se mai spune. E o destinație atât de cunoscută și, totuși, cu fiecare pas, mă simt ca și cum m-aș scufunda tot mai adânc într-o lume cenușie, fără scăpare. E de parcă sunt înghițită de evenimentele ce au să urmeze, de parcă sunt ștersă de pe fața pământului.

Îmi verific telefonul, dar ecranul e gol. A devenit o obișnuință să-l verific, așteptând mereu un mesaj de la el. Un mesaj care nu va ajunge niciodată. Un mesaj care nu există în realitatea mea. Îl mai privesc preț de câteva secunde, care par a se distorsiona, devenind minute, chiar ore. Îmi amintesc de fiecare mesaj care

obișnuia să șadă aici. De fiecare mesaj pe care-l priveam cu atât de multă fericire. De fiecare mesaj pe care-l așteptam cu atât de multă ardoare. Ecranul se stinge apoi, și îmi plasez telefonul în buzunarul din spate al pantalonilor mei negri.

Urăsc să țin telefonul în mână când e frig afară. Îmi îngheață mâna. Iar azi, frigul parcă mușcă din pielea mea cu o insistență aproape crudă. Poate înainte ca el să dispară complet, nu mă deranja. Sau poate doar nu observam cum mâna mea devenea tot mai rece. Poate mesajul lui reușea cumva să o încălzească. Poate nu era atât de frig, dar astăzi e o zi extrem de friguroasă. Aerul rece dintr-o primăvară întârziată mi se strecoară pe sub haine și îmi mângâie obrajii cu o asprime deosebită, iar copacii par a fi morți. Sunt goi, uitați de timp.

Ne asemănăm într-o oarecare măsură. Singura diferență e că ei nu trebuie să facă nimic decât să existe, iar eu trebuie să supraviețuiesc.

Clădirile par mai înalte și impunătoare, sub cerul gri. Iar oamenii par scoși dintr-un film dramatic. Cu priviri triste și pierdute, spălate de toate greutatea pe care le-au întâmpinat. Trec unii pe lângă alții, fiecare prins în tăcerea lui, absorbiți de propria lor durere. Oare așa arăt și eu?

Nu e de ajuns să-ți trăiești visul pentru o perioadă limitată de timp? Nu e destul să-l guști doar? Sunt niște întrebări care mi se învârt constant în minte, ca o tornadă nervoasă care distruge tot în urma ei. Poate că nu. Poate că niciodată nu o să fie de ajuns pentru mine. Poate că doar o mică gură de fericire nu e de ajuns pentru mine. Poate că nimic nu va fi de ajuns pentru mine. Poate că nu asta e fericirea de care am nevoie. Sau e? Nu-mi pot da seama.

Pentru că, în final, tot nu mă simt fericită. În final, totul pare ne semnificativ, oricât de multă fericire a adus la un moment dat. Ce e fericirea? O întrebare fără răspuns. Cel puțin eu nu-i pot găsi un răspuns. Nu contează cât de mult îmi scotocesc mintea, tot nu-l pot găsi.

Nu cred că sunt o persoană normală. Ce înseamnă să fii normal? Gândurile mi se amestecă în ritmul pașilor mei apăsați și mă simt pierdută, de parcă orașul acesta plin de amintiri îmi absoarbe ultimele rămășițe de energie.

Odată ajunsă în mall, corpul meu primește cu veselie căldura în care e învelit. Îmi văd reflexia într-o vitrină – chipul meu e la fel de palid, cu excepția obrazilor și nasului, care îmi sunt roșii. Mă străduiesc să fac pași mai siguri, să mă prefac că sunt altcineva

pentru orele chinuitoare care urmează. Azi, sunt Stella care zâmbeste. Azi, sunt Stella care e „fericită”.

Ajunsă în fața cafenelei unde-mi voi da sufletul astăzi, rutina ia sfârșit brusc. Timpul pare a se opri. E cu spatele la mine, iar părul ei negru și buclat i se prelinge pe spate. Mă deplasez cu viteză spre ea, dar par mai mult a fi atrasă. Iar când sunt în spatele ei, pot simți. Îl pot simți. Undeva, în adâncul ei, există un gol la fel de mare ca al meu. Inspir, pregătită de a spune primul „Hei”, care pare banal, dar sunt sigură că acest cuvânt simplu și scurt are să schimbe multe.

—Hei.

Se întoarce încet către mine, sau poate e doar impresia mea. Impactul e uriaș. Ochii ei sunt de un verde pe care nu-l poți compara cu nimic. Nu cred că am văzut o persoană mai frumoasă. Apoi, realitatea mă pălmuieste, ca întotdeauna. Vorbea cu iubitul ei, noul meu coleg, Ryan. Cred că e singurul coleg pe care pot spune că îl agreez. De când a plecat fostul manager, jobul a devenit tot mai insuportabil. Dar Ryan e un băiat liniștit. Nu mă deranjează prezența lui.

O vină cumplită începe să mă cuprindă, exact cum un piton își cuprinde următoarea victimă în strânsoarea sa, din care nu are scăpare. I-am întrerupt. Încerc să mențin un zâmbet pe față, dar sunt sigură că arăt încordată, de fapt.

—Hei, răspunde ea pe un ton prietenos, cu un zâmbet larg amplasat pe fața ei perfectă.

—Bună, Stella, spune Ryan. Ea e Daisy, iubita mea. Dau din cap, același zâmbet ciudat pe fața mea.

—Deci tu ești Stella, zice ea pe un ton curios. Am auzit câte ceva despre tine.

—Sper că lucruri bune, răspund, uitându-mă scurt la Ryan. Ea râde încet, privindu-mă prin ochii ei verzi.

—Mi-a povestit Ryan despre o colegă cumsecade. Dar, acum că te-am întâlnit, aș spune că ești mai mult diferită decât cumsecade. Mă surprind zâmbind, de data aceasta un zâmbet real.

—Ce înseamnă cu adevărat să fii diferit? Daisy își înclină capul, cu un licăr de interes în ochi.

— Să fii diferit... înseamnă să nu fii văzut pe deplin. Face o scurtă pauză, după care continuă:

—Niciodată.

Ryan intervine, cu o voce aproape șoptită:

—Știam eu că o să vă înțelegeți.

Daisy îi zâmbeste scurt, dar privirea ei rămâne ațintită asupra mea. Simt cum ceva dinăuntrul meu pare a fi descoperit de ochii ei. Ceva ce nimeni nu a mai văzut până acum. Ceva ce nimeni nu știe că există. Și-mi dau seama, în acel moment, că fata aceasta are

potențialul de a mă descifra complet. De a mă înțelege pe deplin. De a mă distruge. Dar nu-mi induce frică. Nu-mi induce decât o mare ușurare. O ușurare pe care o așteptam fără să-mi dau seama.

—A fi diferit înseamnă să fii o umbră printre oameni, un detaliu nevăzut în peisajul lor, dar totuși să fii conștient că doar tu te vezi pe tine...

Îi șoptesc într-o suflare. Daisy își lasă privirea în jos pentru o clipă, ca și cum ar cântări cuvintele înainte de a le rosti. Când ridică din nou ochii spre mine, zâmbetul ei e diferit, mai adânc.

—A fi diferit înseamnă să fii între două lumi: una pe care nu o poți atinge cu adevărat și alta care nu te poate cuprinde. Dar, poate că asta nu e o condamnare. Poate că este libertate. Libertatea de a fi ceea ce nimeni nu se așteaptă să fii. Și, uneori, în această libertate, găsești oameni care te înțeleg chiar și atunci când nu spui niciun cuvânt.

Simt cum cuvintele ei pătrund adânc în mine, ca o chemare pe care nu o pot ignora.

—Poate că... asta e ceea ce căutam, răspund cu o voce care nu-mi mai sună familiară.

Daisy își ridică sprânceana într-un gest de înțelegere tăcută, apoi, cu un zâmbet subtil, adaugă:

—Poate că a fost întotdeauna vorba de a găsi acea libertate, Stella. Și se pare că, în sfârșit, am găsit-o.

Martie

Nu mai pot ține pasul cu timpul. Trece fără să-mi dau seama, iar zilele mi se scurg printre degete, ca și cum n-ar fi altceva decât frânturi efemere. Simt că mă înec, că sunt prinsă într-o mare amorțită de gânduri care îmi năvălesc sufletul. Mirosul cafelei mă îmbunează puțin, însă faptul că trebuie să fiu printre oameni mă obosește, iar scurtul moment de liniște pe care îl am se sfârșește. Mi-aș dori să fug, să mă izolez. Departe de civilizație, departe de această lume zgomotoasă.

Faptul că el m-a părăsit, atât de brusc, atât de simplu, mă face să mă simt ca un copil care nu are nicio cunoștință despre lumea care-l înconjoară. Totul pare nou. Totul pare străin. Fiecare sentiment pe care îl trăiesc mi se pare ciudat, ca o piele nouă pe care nu știu cum să o port. De parcă nu mai înțeleg nimic. De parcă nimic nu mai e real. De parcă sunt un spectator într-o piesă jucată de iluzii.

Este vina mea, totuși. Uit că iarna nu e sezonul pentru iubire. Pentru o nouă iubire. Nu e sezonul pentru mine. Dar tu m-ai făcut să cred că lucrurile se pot schimba. M-ai făcut să cred că iarna poate fi caldă. Te-am crezut până când totul a căpătat un alt sens. Normal că totul a fost o iluzie, o amăgire înșelătoare,

dar dulce. Normal că nu m-ai iubit. Normal că m-ai lăsat pentru altcineva. Și nici măcar nu ai avut curajul să-mi spui. Dar a făcut-o universul. Pentru că până și universul îmi întoarce spatele. De ce m-aș mira? Eu tot timpul îmi întorc spatele. Tot timpul mă abandonez. De ce să mă supăr că universul mă abandonează și el?

Când te-am văzut de mână cu ea... în acea zi... acea zi de 14 februarie, care trebuie să fie specială și plină de surprize. Tu mi-ai făcut-o pe cea mai neașteptată. Trebuia să zâmbim împreună în acea zi, dar ai ales să zâmbești alături de altcineva. Acel zâmbet pe care mi l-ai promis doar mie cândva.

Ce e un zâmbet, oricum?

Dacă zâmbesc, înseamnă că sunt bine? Nu.

Pentru că nu m-am oprit din zâmbit nici măcar după ce mi-ai săpat groapa, iar eu am sărit în ea plină de naivitate, crezând că va fi un adăpost. S-a dovedit a fi un mormânt. Nu e vina ta. E doar vina mea. Știu că nu pot fii iubită de nimeni. De ce m-ar iubi cineva? De ce să iubești o persoană stricată? Cum să iubești o persoană stricată? Mă bucur că ai plecat. Sunt sigură că și tu te bucuri. Nu aveai un viitor cu mine. Nici eu nu am un viitor cu mine.

Dar cine are de fapt un viitor cu adevărat? Viitorul este doar o secundă care se evaporă imediat ce ne gândim la ea. Deci, în esență, viitorul nu există.

Nu există nimic mai mult decât clipa prezentului. Tu nu ai existat niciodată. Eu nu am existat niciodată. Noi nu am existat niciodată.

Dacă nu exist, poate nu mai simt nimic.

Nu vreau să mai simt nimic.

Astăzi, cafeaua este mai aglomerată decât de obicei. Luminile galbene, calde, cad asupra meselor și se împletesc ușor cu sunetul lingurițelor care lovesc ceștile. Oamenii vin și pleacă, un șir aproape nesfârșit de chipuri oboseite, de mâini care se întind să ridice ceașca de cafea. În momentele rare de liniște, mă regăsesc studiindu-i pe toți acești străini, oameni ce aruncă priviri grăbite, închise într-o lume interioară de care nu știu nimic. Continui să-i privesc și un singur gând îmi invadează mintea: „Lumea e atât de tristă.” După asta, ziua trece într-o ceață totală.

În timp ce eu și Ryan ne pregătim de finalul acestei zile interminabile, Daisy apare de nicăieri.

—Am venit să vă culeg de la lucru, spune ea, rânjind.

Nu pot explica de ce, dar în rânjetul ei găsesc o rază de căldură. Îi zâmbesc la rândul meu, iar Ryan o îmbrățișează. Se întorc amândoi spre mine, rostind laolaltă:

—La mulți ani, Stella!

Îi privesc cu uimire, simțind cum o parte din inima mea, distrusă peste măsură, începe să bată din nou, cu stângăcie. Ca un ceas stricat. Am uitat. Am uitat complet ce zi este astăzi. Am uitat pentru că astăzi este și ziua lui de naștere. Am uitat, pentru că fericirea pe care ar fi trebuit să o simt astăzi m-ar fi adus în pragul disperării. Am ales să uit, am ales durerea, am ales să ascund tot în întunericul ei. Pentru că durerea este comodă. În schimb, fericirea mă înfricoșează. Durerea e noua mea casă. E simplă. Durerea mă face să mă simt vie, chiar dacă vine la pachet cu adâncirea golului din interiorul meu. Încerc să le zâmbesc, oricât de fals ar arăta.

Daisy mă privește atent, citindu-mi tăcerea cu o ușurință care mă neliniștește și mă fascinează în același timp. E ca și cum știe că dincolo de zâmbetul meu se află o prăpastie pe care o păstrez ascunsă de toată lumea.

—Stella, ce-ar fi să vii la noi în seara asta? Promit că va fi o seară specială. Doar noi două, o conversație ca între prietene.

O privesc cu ezitare, dar apoi dau din cap, surprinsă de propriul meu răspuns.

De ce nu?

Seara, după ce ajungem la ei acasă, Ryan ne lasă singure și, pentru prima dată, simt că aș putea lăsa